

АДРА - БЪЛГАРИЯ

АДРА Е СРЕД ОСНОВНИТЕ ДАРИТЕЛИ...

От около два месеца в медико-социалния център в квартал „Изток“ влезе в действие нов зъболекарски кабинет. Центърът, изграден от АДРА съвместно с община „Кюстендил“, отвори врати през м. юни 2003 г.

Продължение
от стр. 1

Световната благотворителна фондация АДРА е създадена през 1914 г. Тя е член на световната организация на фондациите към ООН и Европейската общност. Има офиси в над 120 страни по света. АДРА активно оказва по-

мощ на бедстващи райони при земетресения, наводнения, епидемии, осъществява хуманитарни проекти в областта на икономическото и обществено развитие, социалното развитие, осигурява храна, основно здравно обслужване и образование.

АДРА-България е част от световната АД-

Хората с увреждания са доволни от предоставените им услуги.

РА и е създадена през 1992 г. Работи в тясно сътрудничество с Министерството на труда и социалните грижи, Министерството на здравеопазването, Министерството на образованието и науката, Агенцията за чуждестранна помощ.

Една от основните дейности на АДРА-България се състои в под-

крепяне на проекти, свързани с ромското здравеопазване и интеграцията на ромското население в общественния живот.

Съвместен проект на АДРА-България с Министерството на Труда и Социалната политика е „Центърът за социална рехабилитация и интеграция на инвалиди“ в град Кюстендил

на стойност 34 774 евро. Проектът бе реализиран през 2002 г. и продължава да работи добре. В офис за социално посредничество и здравно подпомагане на инвалидизирани лица сред българското и ромско население в град Кюстендил се приемат обаядания от инвалиди, на които се предоставя различна по вид по-

мощ: подпомагане с кола и придружител при посещение на лекар, рехабилитатор, държавна или общинска институция. Чрез фондация АДРА - България центърът съдейства на някои от тежко инвалидизирани лица, като им предоставя храна, медицински средства и помощни приспособления. ХМ

ВЪЗПИТАНИЧКИ НА „АНДРЮС“ РАЗКАЗВАТ

В предишния брой на нашия вестник публикувахме новина, свързана с това, че пет българки завършиха адвентния университет „Андрюс“. Тъй като някои от тях ни изпратиха повече информация относно обучението, през което са преминали там, решихме да отразим и техните разширени отзиви и размисли.

Петте българки, завършили „Андрюс“, отляво надясно: Ваня Ковачева, Цветана Алексиева, Вяра Левтерова, Златина Левтерова, Елизабет Чакърва.

Мзрастването, поне за мен, е голямо. Научих се най-вече да ценя хората и да гледам на различията между нас като на нещо положително, а не отрицателно. Смятам, че ние като църква бихме напреднали много повече, ако разберем, че няма нищо лошо в това, да бъдеш различен или да цениш различията на другите.

Един от курсовете, които бих препоръчала на всички пастори, е „Църковно израстване“ на проф. Ръсел Бъръл. От него научих, че в работата на една църква не са достатъчни само голямата цел и правилните разбираня относно успеха ѝ, но визията за това, как да ги постигнем, е още по-важна. Важно е да съумееш да убедиш другите в своите идеи. Радвам се, че моят кръгзор се разшири, че имах привилегията да бъда в класовете на толкова добри учители, че имам познати и приятели от целия свят.

Най-голямата ми опитност до момента може би наистина е свързана с това, че съм тук и че има хора, които вярват в мен. Много често се обезкуражавам и си мисля, че не бих могла да постигна нищо, питам се дали изобщо има някакъв смисъл от моето учене... Но се уверих, че чрез живота ни Бог действително преследва някаква цел и че щом съществуват хора, които ни вярват, може би всичко не е напразно.

Ако трябва да направя някаква равностетка на изтеклото време тук, бих казала, че през цялото време се стремях да имам високи оценки, но съжалявам, че успехът ми беше постигнат с цената на лишаване от други, по-важни неща. Бих искала да съм прекарала много повече време с Бога - в четене и молитва, защото в крайна сметка това е, което има своята неотменима стойност. Бих искала да се включа повече в младежката организация на семинарията и в живота на църквата - изобщо да служа по някакъв начин. Знанията сами по себе си не ползват, ако не се живеят и прилагат.

Като пожелание накрая - бих искала да видя много повече българи в „Андрюс“. Голяма част от българските пастори не знаят, че имат правото да учат тук дори и да не са завършили теология. Но в действителност, ако те са получили някакво висше образование - каквото и да е то, могат. Дори тези, които нямат, ако са на над 35 години, също биха могли. Доколкото съм запозната, руската конференция спонсорира по един докторант на всеки 2 години, който след приключването на обучението си се връща и преподава в тяхната семинария.

Бих искала да видя това да става и в България.“

Елизабет Чакърва, магистър по младежко служене

Благодарна съм на Бога, че ми помогна да намеря „страстта на живота си“, а именно преподаването на езици. Първоначално започнах обучението си в България по специалността международен туризъм с френски. После се прехвърлих във Виена, за да прибавя и немски към специалността си. Там започнах да уча и испански и открий, че езиците ми се удават и че ми е безкрайно приятно да се занимавам с тях. Когато пристигнах в Америка, вече знаех, че искам да се фокусирам върху изучаването им. Реших да ги комбинирам с педагогика, защото вече бях давала частни уроци и това ми беше доставяло изключително удоволствие.

През последния семестър на 2004-а учебна година имах възможността да преподавам по специалностите си в една от държавните местни гимназии. Прекрасно е да практикуваш нещо, което ти допада. Но за мен още по-силна беше опитността ми, когато осъзнах колко много възможности за работа за Бога има в училищата. Винаги съм искала професията ми да бъде свързана с църквата, но не съм виждала по какъв начин може да стане това. Сега вече осъзнавам как Бог съчета любовта на живота ми - езиците - със службата ми за Него. Контактите и приятелствата ми с учениците ми ми дават много възможности да упражнявам положително влияние върху техния живот. Осъзнах, че ролята на учителя е подобна на тази на пастора. Пасторът се грижи за хора, обрълени от живота, а учителят има привилегията да работи с младежи, пред които животът тепърва предстои. Днес все повече и повече деца идват от разбити семейства и фактът, че някой го е грижа за тях, може да се окаже от съществено значение за пътя им.

Пожеланието ми към всички нас е да помним, че сме Божии работници, независимо каква е професията или образованието ни!“

Вяра Левтерова, бакалавър по френски език и култура, педагог и специалист по испански и бизнес

Трудно е да се опишат с няколко думи преживяванията на сърцето, мечтите, желанията и тревогите, които човек носи в себе си, напусвайки единственото познато му и обичано до момента място. Отиваш сам в един друг, нов и странен свят.

Заминах от България през есента на 1999 г., като най-напред се озовах в Ню Йорк. Там учих по специална програма, която ми позволяваше да завърша средното си образование и в същото време - първата си година на университетско ниво в областта на визуалните комуникации. Така на практика взех две години за една. Но тъй като този университет беше само двегодишен, трябваше да си намеря друг. Реших, че е по-добре да се преместя след първата година и така и направих. „Андрюс“ и околностите ми се видяха много красиви, хората - дружелюбни, а обучението е на много високо ниво.

Още нещо, което ми направи впечатление, беше, че в петък на обяд, в 12 часа, целият университет спираше своята работа и започваше да се подготвя за съботата - виждах в тази здрава традиция нещо много красиво, в което има огромен смисъл.

Учителите бяха задължени преди всеки час да се помолят и това ми въздействаше много успокояващо, особено ако през съответния ден имах изпит или по принцип бях в сесия.

Преди завършването си трябваше да премина през един период на практика в ABC 7-VLS-TV - една от най-големите телевизионни компании в Америка. Намирих се в Чикаго. В „Андрюс“ бях заобиколена от адвентна среда, която изобщо не ме подготви за този друг свят, съществуващ навън, изпълнен с енергия, напрежение, улично движение, хора, бързащи да гравят пари и само пари. Имах чувството, че съм се озовала наистина на съвсем друга планета. След време започнах да осъзнавам, че в „другия“ свят има много повече хора, които наистина живеят в една изключително трудна реалност.

В тази същата реалност исках много да си намеря работа и да мога да бъда светлина на Бога. След около четири месеца търсене започнах втора практика, на която съм и до момента.

Ако можем да се доверим на Бога във всичко, което правим, бихме били напълно щастливи. В Чикаго научавам всеки ден, че изкуството на живота се състои в това, да умееш да забелязваш малките неща в този свят. И да научиш нещо от всекиго, когото виждаш, всъщност означава да научаваш по нещо и за живота като цяло.“

Цветана Алексиева, бакалавър по дигитални и мултимедийни технологии

Редакционният съвет на в-к „Християнска мисъл“ благодари на Елизабет Чакърва, Цветана Алексиева и Вяра Левтерова за времето, което отделиха, за да споделят с българските читатели на вестника една изключително важна част от своя духовен опит, която, надяваме се, ще породи размисли у нас и може би ще доведе до подобни стъпки в пътя на някого друго.